

LBRIS

We know
books

Daniela Dumitru

**ATINGERI
DE
VANILIE**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

Cuprins

Capitolul 1

„Cine naiba e și Max ăsta?”

	7
Unu	8
Doi	14
Trei	22
Patru	30

Capitolul 2

„De aia îmi place mie de fata asta, că e arogantă”

	39
Unu	40
Doi	50
Trei	60
Patru	65

Capitolul 3

„Lui Max îi plac obrăznicuțele!”

	75
Unu	76
Doi	85
Trei	92
Patru	102

Capitolul 4

„Trezirea Ela, trebuie să pleci!”

	109
Unu	110
Doi	117
Trei	128

Capitolul 5

„Tu de câte ori ai iubit până la vârsta asta?”	141
Unu	142
Doi	154
Trei	166
Patru	180
Cinci	188

Capitolul 6

„Oricum în viața ta nu e loc pentru mine!”	199
Unu	200
Doi	209
Trei	217
Patru	225
Cinci	232

Capitolul 7

„Ca într-o crimă în care sunt mai mulți complici”	237
Unu	238
Doi	245
Trei	256
Patru	265
Cinci	274
Șase	282

Capitolul 8

„Sunt singurul tău prieten și tu fugi de mine?”	291
Unu	292
Doi	302
Trei	310

Capitolul 9

„Între dragoste și ură e doar un fir subțire”	319
Unu	320
Doi	328
Trei	335
Patru	340

Capitolul 10

„A venit Clopoțica pe la noi!”	347
Unu	348
Doi	354
Trei	364
Patru	368

Capitolul 11

„Nu era încă timpul nostru”	379
Unu	380
Doi	387
Trei	399

Epilog	413
Mulțumiri	419

**CAPITOLUL 1
„CINE NAIBA E ȘI
MAX ĂSTA?”**

UNU

Când spusese *Bună ziua*, toți cei din încăperea încremeniseră, de parcă văzuseră o stafie.

Îmi deschisese tata ușa. Nu a părut mirat când m-a văzut. Mi-a luat haina și fularul și m-a împins ușor din spate spre sala mare. Din sufragerie, cum îi spunea mama camerei celei mai mari din casă, se auzeau voci amestecate cu sunete de tacâmuri care zăngăneau în farfurii și cu clinchet de pahare. Îmi păreau o mulțime de guri care vorbeau și mâncau în același timp. Familia mea era la masă.

Mama s-a ridicat de pe scaunul în care trona în capul mesei și a venit să mă întâmpine. Asta doar pentru că era lume în jur, micul ei imperiu de vasali provinciali și trebuia să dea bine. Nu mi-au scăpat însă privirile ei, care m-au măsurat din cap până-n picioare și care m-au făcut, instinctiv, să îmi netezesc rochia de eventuale cute care ar putea să o deranjeze.

“Bună, Ela, intră! Nu sta în ușa camerei!”

Că nu e politicos, am continuat eu în gând, completând fraza în stilul mamei, mereu cu o observație sau un reproș.

Azi însă nu îmi păsa de vorbele ei. Nu-mi mai păsa, mai degrabă. Azi venisem pentru Georgi. Fratele meu s-a ridicat cu toată energia celor 10 ani împliniți astăzi și s-a lipit de mine cu o îmbrățișare care mi-a adus lacrimi în ochi.

“Ela, eiii, ai venit!”

Micuțul, care îmi ajungea deja cu creștetul până la umeri, mi-a dat drumul abia după ce l-am ciufulit și l-am sărutat pe obrazii îmbujorați. Apoi, nerăbdător, s-a repezit în punga mare pe care o țineam în mână.

“Chiar ai găsit ce te-am rugat?” m-a întrebat Georgi, în timp ce scoatea cutia ambalată în hârtie lucitoare.

Fața lui, în momente ca acestea, făcea să merite tot efortul de a o suporta pe mama și cohorta de mătuși provinciale care îi țineau mereu isonul.

“Da, am găsit. Exact cum ai cerut!”

“Ela, te iubesc mult, mult, să știi,” a adăugat fratele meu, înainte de a scoate minunăția din cutie.

Acest *te iubesc* era prea mult pentru mine. Spus aici, în casa din care am fost alungată, *te iubesc*-ul mititelului ăsta era pe cale să doboare toată fortăreața de ură și dispreț cu care m-am înconjurat, ca să pot sta departe de ei, de familia mea.

“Acum lasă jucăria, că suntem la masă,” a intervenit mama, care rămăsese în picioare la câțiva pași de noi. “Desfaci toate cadourile după aceea,” a adăugat ea, în timp ce se apleca să îi ia jucăria din mâini copilului.

Nu m-am gândit prea mult când m-am așezat, dintr-un

singur pas, exact între ea și Georgi.

“Lasă copilul! Azi e ziua lui. Să desfacă ce vrea și când vrea,” am adăugat eu, cât am putut de calm, cu mâna îndreptată către mama.

Puteam jura că a citit în ochii mei că următorul meu gest, dacă nu se potolește, va fi să o apuc de mână și să o împing.

Scene care să o pună într-o lumină proastă, asta ura cel mai mult mama și știam că nu joc cinstit acolo, în fața familiei adunate la masă. Dar cu mama conta doar să câștig, nu să joc corect.

A funcționat. S-a oprit, s-a întors pe călcâie și ne-a lăsat în pace. Așa am reușit, nestingherită, lângă musafirii care se oprișeră din mestecat cu ochii la confruntarea dintre mine și mama, să deschid cutia cu minunea de trenuleț electric. Era roșu, cu locomotive, vagoane, șine, clădiri, lumini și tunel. Exact cum ceruse Georgi, când mă sunase în urmă cu 2 săptămâni să mă roage să vin cu acest cadou de ziua lui.

Era o iarnă ușoară și nu mi-a fost greu să ajung din București la Pitești cu autocarul. Mai greu a fost să îmi adun curajul și răbdarea să o suport pe mama, în cele câteva ore în care puteam să îmi văd fratele mai mic.

Venisem cumva și pentru tata. De la el promisem mângâieri pe ascuns, când eram mai mică. Mă ajutase cu bani, tot pe ascuns, când am intrat la facultate și când am avut nevoie de avans pentru creditul garsonierei. În rest, interacțiunea mea cu ei, în ultimii ani, era limitată. Georgi mă suna pe ascuns aproape săptămânal și, din descrierile lui, știam despre părinții mei că sunt bine, sănătoși și atât. Chiar și acum, tata a privit

toată scena din pragul ușii și nu a intervenit.

“Acum o să mă înnebunească cu zgomotul locomotivei ăsteia toată ziua. Dacă știam ce îi aduci, nu te lăsam să îi dai cutia,” a tunat mama, de la locul ei.

Eee, asta era prea mult.

“Dacă nu voiai zgomot, nu trebuia să faci copii,” m-am trezit răspunzându-i, în timp ce țineam de șinele trenulețului, cum mă rugase Georgi.

Sunt convinsă că am auzit un *obb!* colectiv de la masă. Scurt și oftat. Apoi vocea mamei, ascuțită.

“Casa mea, regulile mele! Dacă nu îți place...”

“Știi, pot să plec,” am continuat eu fraza ei. “Sunt deja plecată, mamă, de mulți ani. Nu te mai deranja să mă dai afară! Azi am venit pentru Georgi și să fiu a naibii dacă mă mișc de aici.”

“Puteai să vii să ne vezi oricând. Mereu ți-am deschis ușa,” și-a apărat ea cu un ultim efort imaginea. “Tu ai ales să nu vrei să știi de noi. Nu ne-am mai văzut de...”

“De la înmormântarea bunicii de acum 2 ani. Și, pentru exactitate, azi mi-a deschis tata ușa, nu tu!”

Realizam că o enervam, dar nu mă puteam abține. Eu știam cât de găunoasă e imaginea asta a ei, de mamă și soție perfectă. Doamna judecătore, notabilitatea orașului, era, dincolo de ochii publicului, un eșec răsunător în rolul de familie, dar nimeni nu avea curajul să îi spună sau să o înfrunte. Eu am avut. La 16 ani. Și m-a costat scump.

“Da, la înmormântarea bunicii ne-am văzut ultima dată. Unde nu ai avut măcar decența să porți negru,” a parat ea,

deviind atenția audienței către mine.

“Lasă, mamă, că ai purtat tu, deși nu cred că era nevoie, la cât de negru ți-e sufletul.”

Am auzit doar scaunul trântindu-se de podea, apoi pe mama, cu o voce joasă și gravă, dându-mi indicații înainte de a ieși din cameră.

“Vino la bucatărie să vorbim!”

Nu m-am grăbit. Știam că nu mă mai întorc în camera asta. L-am îmbrățișat pe Georgi, care părea că a auzit destul de puțin din conversație, fiind pierdut în lumea lui de copil, cu trenulețul în brațe și cu un zâmbet pe toată fața.

Am aruncat doar o privire, înainte să mă ridic de jos de pe podea, către meseni, mătuși, unchi, verișoare, vreo 10 în total, cu care nu vorbisem nici măcar la înmormântarea bunicii. Știam ce credeau despre mine, eram rușinea Feliciei și a lui Constantin. *Noroc cu băiatul ăsta mic, să aibă și ei un copil care să le aducă bucurie*, asta auzisem asta de multe ori spus pe ton mereu șușotit, să nu o supere pe mama.

“Tată, eu o să vorbesc puțin cu mama, apoi te rog să vii tu să închizi ușa după mine. La revedere! Mă rog, vorba vine,” am mai aruncat eu, în drum, spre ieșire.

Acum trebuia să o înfrunt pe mama. Inevitabil, orice vizită de-a mea la Pitești se transforma în război.

“Mamă, eu nu vin în bucatărie cum vrei tu”, am strigat când am ajuns în hol. “Dacă vrei să îmi spui ceva, spune acum, cât mă îmbrac să plec.”

“Nu o să te iert niciodată pentru aroganța și pentru lipsa ta de respect pentru propria mama,” i-am auzit vocea amenință-

toare, din ușa bucatăriei.

“Sincer, mamă, am probleme mai importante decât iertarea ta. Am o problemă mare de tot, că nu pot să uit cum te-ai bucurat când zăceam într-o baltă de sânge, speriată, la 16 ani, în dormitorul bunicii. Nu pot să uit și nu pot să te iert în veci pentru asta.”

Am tras paltonul din cuier și am trântit ușa. Nu l-am mai așteptat pe tata să mă conducă. I-am auzit în scurt timp pașii în urma mea, pe alea casei. Mereu venea târziu, când nu mai era nimic de salvat.

“Ia și fularul, că o să îți fie frig,” mi-a strigat tata, întinzându-mi fularul pe care îl uitasem în cuier. “Vin cu Georgi la București săptămâna viitoare,” a mai adăugat el. “Te sun, să ne vedem.”

“Nu mă suna, tată. Lasă-mă pe mine, ai grijă de Georgi. Te rog mult, nu o lăsa pe nebună să îi ia trenulețul. Spune-i că îi trimit câte unul în fiecare lună, până se plictisește și îl lasă în pace. Să nu se pună cu mine!”

DOI

Drumul de la Pitești la București îl petrecusem cu nasul în geam și pumnii strânși, înghesuită de frig, într-un scaun de pe ultimul rând al autocarului. Găsisem bilet la prima cursă care trecea prin Pitești. *Cine naiba umblă pe drumuri sâmbătă seara?* Doar cei ca mine, fără familie sau certaiți cu lumea. Aveam mare nevoie să intru într-un bar. Dar nu orice bar.

“Tu nu trebuia să fii la Pitești? Ce cauți aici?” m-a întâmpinat Brighite când am ajuns lângă teigheaua barului, în spatele căruia ea manevra de zor pahare și ustensile de cocktail.

“Am fost, m-am întors,” i-am răspuns, în timp ce trăgeam de fularul din jurul gâtului.

Am aruncat mânușile pe teighea, în colțul unde îmi plăcea să stau de obicei.

“Așa dezastru a fost?” a scuturat Brighite din capul acoperit cu păr blond, încercând să se facă auzită peste muzica și vacarmul obișnuit într-un bar al Bucureștiului, într-o sâmbătă seara

friguroasă, de ianuarie.

Brighite era vecina și confidenta mea. Ne mutaserăm cam în același timp, imediat după terminarea blocului. Ne despărțea doar un perete, cel al băii, ea însă locuia într-un apartament mai mare, de 2 camere. Deși avea mai mult spațiu decât garsoniera mea semi-mansardată, Brighite venea des să facă băi de soare în balconul meu. Mă felicita întruna că am cea mai bună poziție și cel mai însorit balcon din tot blocul. Nu m-ar fi deranjat, dacă nu ar fi stat vara topless. Eram convinsă că mă ochiseră ceva voyeurști din cartier.

“Nu a fost mai rău ca altă dată, trebuia să mă aștept cumva,” m-am confesat, cocoțându-mă pe un scaun înalt de bar.

“Dar ai spus că te abții pentru Georgi.”

“M-am abținut cât am putut, dar mama e artistă la scos lumea din minți. În plus, era în casa aia un iz de îmbăcseală provincială cu bîrfă și îndopare cu prăjituri. Îmi doresc mult de tot să îl iau pe copilul ăla de acolo, să trăiască mai modern, mai liber. Lumea s-a schimbat, însă mama trăiește ca în anii `90.”

“Hai să îți dau ceva să bei și fug. Nu mai pot sta, strigă clienții după mine. Un vin alb?”

“Nu, iubito. Se cere un coniac. Fin și tare. Scoate din ăla bun, azi plătesc.”

Brighite s-a uitat la mine neîncrezătoare.

“Așa zici mereu. S-a adunat ceva datorie, noroc cu bacșișurile pe care le primesc de la clienții care vor numărul tău sau să îți ofere un pahar.”

“Ha, ha, sigur! Schimbă gluma. Mai apare câte un amețit, dar nu faci tu avere din asta. Zău nu știu ce nu se înțelege clar

din poziția mea retrasă aici în colț, fără lumină prea multă și cu Horia al tău roind pe lângă mine.”

“Iubito, o roșcată la bar, cu aer plictisit, sictirită și care evită orice privire este ca pânda roșie pentru un taur, provocare. Iar Horia al meu apare doar la urgențe, când te cere cineva de nevastă.”

“În primul rând, nu sunt roșcată. E șaten cărămiziu,” am simțit cu nevoia să o corectez pe Brighi. “Este un amărât de nuanțator ca să acopăr niște fire albe, neobișnuite la 26 de ani. În al doilea rând, nu m-a cerut nimeni de nevastă, ha! Doar m-au invitat la ei acasă. Unii. E mare diferență.”

Nu am mai apucat să comentez și despre Horia. Prietena mea mi-a lăsat paharul cu coniac pe bar și s-a evaporat cu o tavă cu băuturi către mese. Horia era iubitul ei, iar la ora asta mișuna undeva prin spate. El făcea de toate, în traducere liberă era manager, administrator și, de multe ori, și bucătar.

Obișnuiam să petrec în draci cu Brighite până să apară Horia în viața ei și jobul de corporație în viața mea. Nici pe vremea aia, în viața mea agitată de studentă, nu plecam cu nimeni și la nimeni acasă, dar făceam multe nopți albe la party-uri. Noaptea mă distram, iar ziua îmi era ori prea rău, ori prea somn ca să mai pierd timp plângându-mi de milă. În prezent, renunțarea la distracție nu se simțea la fel în viața noastră. Dacă Horia îi ținea cald noaptea lui Brighite, mie jobul îmi plătea doar rata la bancă și rămânea ceva, nu prea mult, pentru haine și mâncare. De dormit, dormeam mereu singură.

Ceva bun tot era și în existența mea actuală. Mă puseseam pe picioare după haosul și dezastrul emoțional din perioada

adolescenței mele zbuciumate. Aveam job stabil, un loc al meu în care să dorm, nu mai umblam tot timpul furioasă pe toată lumea. Mă lăsasem de fumat și beam alcool doar uneori, în weekend. Mergeam zilnic la birou. Rutină și stabilitate, așa zicea psiholoaga plătită de tata. După o vreme însă, mă plictisiseam de rutina mersului la cabinetul ei în fiecare marți, așa că, pentru variație, am întrerupt ședințele și am folosit banii pentru haine. Mi-a mers vreo 2 luni, până s-a plâns femeia aia la el. Apoi mi-a tăiat tata din porția de bani.

Brighite a apărut grăbită dinspre mese, trecând cu ușurință, grațioasă, prin aglomerația din bar. A trântit tava goală pe tejghea și s-a retras în spatele barului.

“Hei, cât ai de gând să încălzești coniacul ăla înainte să îl bei?” s-a luat ea de mine. “Se aglomerează deja, așa e după 10. Nu o să pot sta prea mult cu tine. Ești bine?”

“Foarte bine, nu îți face griji. Mai stau puțin și iau un taxi.”

“Să nu pleci fără să îmi spui. Te duce Horia afară la taxi. Promite-mi!”

Am vrut să îi spun ceva să o liniștesc, dar telefonul meu a început să vibreze în buzunarul paltonului de pe spătarul scaunului înalt de bar. *Cine o fi?* m-am întrebat. La ora asta, doar Brighite mă căuta de obicei. Am scos telefonul pe tejghea și am privit numele de pe ecranul luminat. Nu mi-a plăcut ce scrie și l-am întors cu fața în jos. S-a oprit câteva secunde, apoi și-a reluat vibrația însoțită de o sonerie scâncită.

“Hei, vezi că îți sună telefonul,” m-a atenționat Brighite. “Ce ai, nu îl auzi?”

“Îl aud, îl aud. E tata. Doar că nu am chef să vorbesc.”